

INZICHT, ONGEMAK EN OVERTUIGINGEN

INSPIRATIE VANUIT LEERLIJNEN 'DE TWEEDELING TE LIJF'
EN 'WONINGCORPORATIES EN DE BRUG'

LEES DE COLUMNS VAN

Annemarieke v. Ettinger - 2
Daphne Braal - 3
Karin Verdooren - 4
Harro Zanting - 5
Hedy van den Berk - 6
Stefan van Schaik - 7
Marieke Kolsteeg - 8
Hanneke Vliet Vlieland - 9
Ferry van der Pal - 11

‘LAAT DIT ANDEREN AANZETTEN TOT REFLECTIE EN BEWEGING’

in het veld van
maatschappelijke
tweedeling, onbehagen
en polarisatie

‘Wat zijn je inzichten, conclusies of inspiratie die je meeneemt uit de leerlijnen en wil je daar een column over schrijven?’ Dat vroegen we de deelnemers na afloop van twee leerlijnen die in het teken stonden van maatschappelijke tweedeling, onbehagen en polarisatie. Niet als recensie, maar als persoonlijke weerslag van hun opgedane ervaringen, ongemak en overtuiging.

Het leverde een serie mooie columns op, die wat ons betreft een breder publiek verdienen. Reden om ze te bundelen in deze online uitgave. Met als hoop dat het geluid van deze deelnemers ook weer anderen “aan zet” tot reflectie en beweging in het veld van maatschappelijke tweedeling, onbehagen en polarisatie.

HET VUURTJE VOOR ACTIVISTISCH LEIDERSCHAP BRANDT

Annemarieke van Ettinger
directeur Maaskoepel

In 2020 startten we met een groep enthousiaste bestuurders met de verkenning kunnen we Vitale coalities vormen in samenwerking. In gesprek met je partners om het beter te doen. Je collega, je RvC en een samenwerkingspartner. Daar ontstond het inzicht rondom 'polarisatie, de tweedeling te lijf' dat we gingen verkennen. Leidend tot het inzicht kunnen we als corporaties niet de brug slaan? Hebben we daar niet een taak te doen in dat grote middenveld? Deze leerlijn heeft me wakker geschud. Aansluitend en passend in het tijdsgewricht waarin we ons bevinden.

Het heeft mij duidelijk gemaakt dat we ons uit moeten spreken. Vooral het geluid ook moeten laten horen van een groep mensen die dat minder makkelijk kan. Omdat ze niet georganiseerd zijn? Omdat ze er niet aan toekomen (omdat hun problemen te groot zijn)? Tegelijkertijd ligt daar ook een probleem:

- Iets benoemen, één onderdeel in het licht zetten, lijkt bij te dragen aan polarisatie. In de discussie lijken anderen dan het tegendeel ook te willen benoemen. Daardoor worden de polen van de discussie genoemd. Vaak via media uitvergroet. Hoe lukt het dan om ook de nuance weer terug te kunnen brengen? Het schuifje op de lijn tussen de polen in te zetten? Daar is gesprek voor nodig tussen individuen, tussen mensen. Dat kost tijd. Hoe bereik je die ander daarin? Zeker als het met alle media 'zo lekker makkelijk is' om ongenueanceerde standpunten te deponeren.
- Begrip hebben voor de verschillende invalshoeken, belangen. Wat valt dan weg tegen elkaar? Wat sneuvelt in het grotere geheel? Een genuanceerde afweging is via de media niet te maken.
- Iets nuanceren, valt het dan weg? Als iets 1% is, wat groeit naar 5% naar 10%, naar... Hoe zien we opkomende problemen onder het oog? Zijn we geen kikkers is steeds warmer water?

Het dilemma wat zich steeds duidelijker manifesteert: #hoedan? De gevolgen in de samenleving ontvouwen zich steeds meer in alle heftigheid. Wat mag wonen kosten? Wat mag het niet op orde hebben van volkshuisvesting de maatschappij kosten? Wat mag het mensen kosten?

Het dilemma houdt me vaak bezig, als yin en yang schuif ik van de ene pool naar de andere. En toch, in de verbinding tussen de polen ligt de oplossing. Me uitspreken. Niet meer me laten leiden door ongewenste geluiden te negeren. Denken dat het wel weg zal ebben. Dat blijkt niet zo te zijn. Alles wat je aandacht geeft groeit. En onkruid moet je wieden. Stap voor stap bijdragen aan verbinding tussen mensen en een ongedeelde samenleving.

Het vuurtje voor activistisch leiderschap brandt.

IS DIT NIET VREEMD?

Daphne Braal

bestuursvoorzitter Vidomes (tot april 2024)

De politiek heeft de corporatiesector in de afgelopen tien jaar steeds meer in de positie gedrukt om er vooral te zijn voor alleen de laagste inkomens. Zo heeft de introductie van passend toewijzen in wijken met veel sociale huurwoningen gezorgd voor steeds grotere concentraties van mensen met een kleine portemonnee. En mensen die op allerlei fronten uitdagingen hebben in het leven en het meedoen in de samenleving. De leefbaarheid van deze wijken is daardoor ernstig onder druk komen te staan.

Vreemd eigenlijk dat we functioneren in een systeem waarbij meer en meer onderlinge solidariteit wordt gevraagd van de armste en kwetsbaarste mensen in de samenleving. In plaats van solidariteit van rijk met arm, van haves met have-nots, van kansrijken met kansarmen. Kijk eens naar het huurbeleid. De opgelegde huurverlagingen betekent feitelijk minder investeringscapaciteit voor corporaties in de toekomst, waardoor we minder kunnen doen voor bewoners en woningzoekenden die op ons zijn aangewezen. Waarom wordt betaalbaarheid van het wonen niet opgelost door de rijksoverheid en dus door de samenleving als geheel via loonbeleid en armoedebestrijding?

'Corporaties worden gevraagd als startmotor te investeren in de energietransitie met het geld van de armste mensen van Nederland'

En hetzelfde geldt voor de investeringen in verduurzaming. Corporaties worden gevraagd als startmotor te investeren in de energietransitie met het geld van de armste mensen van Nederland, terwijl bijvoorbeeld huizenkopers subsidie krijgen voor isolatie van hun woning, zonnepanelen en elektrische auto's. En de huisvesting van bijzondere aandachtsgroepen die als opgave volledig bij de corporaties wordt neergelegd waardoor nog grotere concentraties van kwetsbare mensen in onze wijken ontstaan. En de samenleving als gevolg daarvan steeds verder gesegregeerd raakt.

De idiotie van de verhuurdersheffing en de vennootschapsbelasting voor corporaties: extra belastingen op de exploitatie van sociale huurwoningen, uit de portemonnee van de armste mensen van Nederland, wie bedenkt zoiets?

En ten slotte de bezwaren en rechterlijke procedures tegen sociale nieuwbouw van mensen die al een woning hebben en daarmee woningzoekenden het recht op een huis ontfangen. De ieder voor zich samenleving. Dit kan toch niet!

VERBINDING EN VERANDERING

Karin Verdooren

directeur-bestuurder Woonstichting Lieven de Key

Tijdens de leerlijnen 'De Tweedeling te Lijf' en 'De Brug' heb ik als corporatiebestuurder veel inspiratie en inzichten opgedaan die ik in mijn rol binnen onze organisatie kan inzetten. Drie sprekers hebben een blijvende indruk op me gemaakt: Roek Lips, Bart Brandsma en Michelle van Tongerloo.

Roek Lips, die na het verlies van zijn zoon zijn leven radicaal veranderde, zocht naar de zin van het bestaan door gesprekken met meer dan 150 leiders. Zijn ontmoeting met Paul de Blot, hoogleraar business spiritualiteit, ging over het belang van dankbaarheid. Paul's dagelijkse gewoonte om op te schrijven waarvoor hij dankbaar was en zijn citaat 'Herinnering is niet hetzelfde als geheugen' zijn me het meeste bijgebleven. Deze inzichten hebben me doen beseffen dat persoonlijke reflectie en dankbaarheid cruciaal zijn voor leiders, zeker in tijden van grote veranderingen en uitdagingen.

Met Bart Brandsma gingen we in gesprek over het thema polarisatie, een onderwerp dat relevant is in veel van onze wijken. Hij leerde ons dat het versterken van het midden, in plaats van de extremen (de polen) te bestrijden of tevreden te stellen, essentieel is. En daarbij te zorgen voor leiderschap 'op het midden' met een toon die bindt. Niet oordelend, maar luisterend en empathisch.

De Rotterdamse straatarts Michelle van Tongerloo maakte veel indruk op me door haar werk met daklozen, verslaafden en ongedocumenteerden in de Pauluskerk. Haar overtuiging dat luisteren de kern van haar werk is, en haar bereidheid om uit eigen zak hulp te bieden, benadrukte voor mij het belang van menselijkheid in de zorg. Michelle ervaart aan den lijve hoe de kloof tussen de haves en de have-nots steeds groter wordt. Veel ziektes worden veroorzaakt door armoede, stress en een ongezonde levensstijl. Aan de hand van schrijnende voorbeelden vertelde ze hoe kwetsbare kinderen, kwetsbare ouders worden die weer kwetsbare kinderen voortbrengen. Haar inzet en het succes van haar crowdfundingstichting 'Lekker geven.nl' tonen aan hoe individuele inzet een grote impact kan maken. Het raakte me hoe een straatarts het verschil kan maken in een welvarend land als Nederland, waar mensen 'uit het systeem' vallen door dakloosheid en gebrek aan de juiste papieren. En hoe hierbij parallellen te trekken zijn met de systeemwereld waarin corporaties soms (moeten) werken. Durven wij voldoende buiten 'de lijntjes te kleuren' als dat nodig is voor onze bewoners of woningzoekenden?

De inzichten van deze en de andere sprekers neem ik mee in mijn werk als corporatiebestuurder. Mijn collega's en ik zijn dagelijks bezig om actief bij te dragen aan een omgeving waarin voor iedereen plek is; een ongedeelde stad. Met onze samenwerkingspartners willen we vanuit verbinding en met een open blik bijdragen aan een toekomst waar iedereen, ongeacht achtergrond of kwetsbaarheid, kansen krijgt.

GENOEG MOED OM DE KLOOF TE DICHTEN?

Harro Zanting
directeur-bestuurder Wooncompas

Dit voorjaar demonstreerden ambtenaren tegen het Gaza-beleid van de Nederlandse overheid. Ook enkelen van buitenlandse zaken die feitelijk en formeel zijn aangesteld om datzelfde beleid juist loyaal uit te voeren en uit te dragen. Ze oogstten dan ook kritiek. Inspirerend was de lezing van Erik Pool over macht en moed in de ambtenarij met veel lessen uit de toeslagenaffaire. Het gelijknamige boek kan ik aanbevelen. Een goede ambtenaar is niet alleen volgzzaam.

Wij bestuurders van woningcorporaties zijn veel minder uitvoerders van overheidsbeleid dan ambtenaren. We hebben dus veel meer ruimte voor een eigen geluid en een eigen perspectief om te handelen. Gebruiken we die ruimte goed genoeg en met voldoende lef? Bijvoorbeeld als we zien dat sociale ongelijkheid en armoede toenemen in onze wijken en buurten.

Vol bewondering luisterden we naar Michelle van Tongerlo en haar werk als straatarts in Rotterdam. Ze toont compassie met haar patiënten en gaat in haar dienstverlening veel verder dan haar kerntaak als huisarts. Ze boekt succes en oogst bewondering. En laat niemand haar vertellen dat ze naar die kerntaken terug moet.

‘Een brede interpretatie van volkshuisvesting kan bij uitstek bijdragen aan het dichten van de kloof.’

Het motto “terug naar de kerntaken” heeft veel kapot gemaakt in onze sector. Laten we dat herstellen. Een brede interpretatie van volkshuisvesting kan bij uitstek bijdragen aan het dichten van de kloof.

Ik ben niet de manager van een taakorganisatie maar bestuurder van een maatschappelijke onderneming die het verschil wil maken voor onze bewoners. In de leerlijn ‘Tweedeling en De Brug’ leerde ik in de interactie met vakgenoten, stuk voor stuk gedreven volkshuisvesters, ook mijzelf weer beter kennen.

Om sociale ongelijkheid tegen te gaan is soms een rebels idee nodig. Maar ook de moed en professionele kracht om het uit te voeren. Als corporatiebestuurders zitten we op de perfecte plek om beleid te beïnvloeden en te sturen op uitvoering. We hebben wel kritiek maar niks te klagen. Aan de slag!

KIES DE GOEDE KANT

Hedy van den Berk
bestuursvoorzitter Havensteder

De 'wicked problems' waar we voor gesteld staan als maatschappelijk bestuurders, vraagt om een nieuw repertoire. Niet langer zijn we alleen aan zet om stappen te bedenken en te zetten. Hedendaagse issues vragen om vitale coalities met bestuurders uit andere domeinen om gezamenlijk tot doorbraken en oplossingen te komen.

Wat een weelde om de inspiratie en de denkracht van anderen te mogen gebruiken voor je eigen functioneren. In de leerlijn Tweedeling en De Brug kwamen vele inzichten voorbij die ik per direct kan inzetten en gebruiken. Economische modellen, waarbij je je verplaatst in de positie van de zwaksten in de samenleving en van daaruit verdelingsvraagstukken beschouwt. Een methodiek om je te verhouden tot de toenemende polarisaties in de samenleving, krachtig en met een eigen verhaal, maar ook verbindend. En legio voorbeelden van mensen die zich met hun hele ziel en zaligheid inzetten voor de maatschappelijke zaak. Dat maakt dat je bij jezelf de vraag stelt: wat drijft mij eigenlijk in mijn werk als bestuurder en hoe zet ik mijn energie zo goed mogelijk in. Welke bagage heb ik nodig om waarde toe te kunnen voegen aan de grote opgaven van deze tijd. Dus daar werk ik nu aan 😊. Nieuwe inzichten, nieuwe partners, nieuwe technieken.

Onlangs keek ik de serie The postoffice versus Mr Bates. Vier delen, gebaseerd op een Brits waargebeurd schandaal waarbij onschuldige postbeambten compleet vermorzeld zijn door grote organisaties en bedrijven. Vergelijkbaar met onze toeslagenaffaire, het aardgas dossier. Dat drukte me weer met de neus op de feiten. Kies de goede kant, naast de bewoner, burger, cliënt. Alleen dan kunnen we het vertrouwen behouden (of herwinnen?).

'Dat maakt dat je bij jezelf de vraag stelt: wat drijft mij in mijn werk als bestuurder en hoe zet ik mijn energie zo goed mogelijk in'

BRUGGEN BOUWEN IN EEN VERDEELDE SAMENLEVING

Stefan van Schaik
directeur-bestuurder Wooncompagnie

In onze huidige samenleving staat het maximaliseren van individuele welvaart vaak boven collectief welzijn. De verschillen tussen (groepen van) mensen worden steeds groter. De leerlijnen 'Tweedeling' en 'De Brug' hebben mij echt aan het denken gezet en mijn 'vuurtje' verder aangewakkerd. Hoe kan ik als mens en als corporatiebestuurder meer bijdragen aan een verbonden en rechtvaardige samenleving?

Als individu probeer ik mijn ecologische voetafdruk te verkleinen. Als corporatiebestuurder zet ik me dagelijks met trots in voor een ruime, toegankelijke en gevarieerde sociale huursector. Maar mijn verantwoordelijkheid gaat verder dan alleen stenen en daken.

We moeten wijken creëren waar bewoners oog hebben voor elkaar en elkaar ondersteunen. Bruggenbouwers in onze gemeenschappen moeten we de ruimte geven en ondersteunen in hun werk. Dit betekent ook dat we moeten luisteren naar alle stemmen in onze gemeenschappen, inclusief die welke mogelijk anders denken dan wij.

Geïnspireerd door de leerlijnen voel ik ook de noodzaak om onze regelruimte nog beter te benutten en waar mogelijk te vergroten.

We moeten de moed hebben om over onze eigen drempels heen te stappen en actief bruggen te bouwen in een verdeelde samenleving. Alleen zo kunnen we een inclusieve en rechtvaardige toekomst vormgeven.

'We moeten de moed hebben om over onze eigen drempels heen te stappen en actief bruggen te bouwen in een verdeelde samenleving.'

HET HEEFT WÉL ZIN

Marieke Kolsteeg
bestuursvoorzitter Hef Wonen

Momenteel lijkt het soms alsof we in een pessimistische wereld leven. Oorlogen, verdeeldheid in landen in vrede, economisch slecht tij, woningnood. De media staan er vol mee. Op sommige momenten voelt het zó groot dat het verlamdend werkt. Wat heeft het voor zin als ik me hier druk om maak, ik ben ook maar een druppel op de gloeiende plaat. Het maakt me soms onzeker over het nut van de bijdrage die we als corporatie bieden.

Maar na (en al tijdens) het volgen van de leerlijnen kwam er een ander beeld. Hoop, geloof, een call to action. Het was fijn om van een aantal wijze mensen duiding te krijgen op wat er gaande is. Dat het -als je uitzoomt in de tijd- eigenlijk gewoon heel erg logisch is wat er gebeurt. Dat het hoort en zelfs nodig is. En nóg belangrijker: dat het dus wél uitmaakt wat je doet. Dat al die ogenschijnlijk kleine acties een groot effect kunnen hebben. En dat het uitmaakt dát je wat doet. En dat je wat dóet! Blijf niet praten, blijf niet denken, maar kom in actie. In je werk, in je privéleven. Zoek de verbinding, kijk naar het menselijke, strijd tegen belemmerende systemen, maar zie ondertussen steeds de mens.

‘Zoek de verbinding, kijk naar het menselijke, strijd tegen belemmerende systemen, maar zie ondertussen steeds de mens’

De ontmoetingen met Michelle van Tongerlo en Ruud Veltenaar hebben mij enorm geïnspireerd. Om duurzaamheid in de meest brede zin van het woord (dus zowel het klimaat als ook de sociale duurzaamheid) expliciet onderdeel te laten zijn van de missie van Hef Wonen. Om als bestuurder voor te leven dat het gaat om het zien van de individuele mens, de bewoner, de medewerker. Om voor te leven dat je juist met kleine dingen doen een groot effect kunt hebben op het persoonlijk leven van de ander. Maar ook om thuis die kleine maatregelen te nemen. Minder vaak vlees, vaker op de fiets, niet te makkelijk online bestellen. Het is geen druppel op de gloeiende plaat. Het is een steen (oké steentje 😊) die uiteindelijk een rivier verlegt.

Het heeft wél zin!

WIE KIES IK OM TE ZIJN?

Hanneke Vliet Vlieland
directeur-bestuurder 3B Wonen

Vorig jaar startte ik in de leerlijn De Brug. Een jaar verder kijk ik terug op misschien wel de meest verrijkende bijeenkomsten in mijn corporatietijd. Waarom? Niet omdat ik sec kennis opgedaan heb, niet omdat ik nieuwe vaardigheden heb aangeleerd gekregen. Maar wel omdat ik binnen de leerlijn in dialoog met sprekers en mededeelnemers kon ontdekken. En door te ontdekken heb kunnen leren.

De ene indringende vraag, riep de andere op. Over mezelf als persoon, over mijn rol als bestuurder, over mijn corporatie en onze rol in het systeem. Het heeft meegholpen de turbulentie in de wereld om ons heen beter te duiden. Vooral heeft het me “aan gezet” om te blijven denken, maar vooral ook te doen. Oprecht luisteren, je verdiepen in de ander, vragen blijven stellen en met macht en moed keuzes te maken in wie je wilt zijn, zijn waarden die ik meeneem. En kleine greep uit de waardevolle ontdekkingen tijdens de leerlijn en daarbij wat deze concreet hebben betekend.

Ik ontdekte dat de dialoog met de mensen wiens mening je niet deelt en zelfs misschien veroordeelt, de enige manier is om een brug te slaan tussen de extremen in deze maatschappij. Maar hoe vaak doe ik dat eigenlijk zelf?

KEUZE: Ik kies ervoor vaker het gesprek aan te gaan met de lokale politiek over onderwerpen die ik moeilijk vind, zoals huisvesting van statushouders en asielzoekers in relatie tot kansen voor lokale starters. In ons nieuwe koersplan krijgen criticasters een nadrukkelijker rol. Het is goed om ook hen te horen en te luisteren naar waar hun onvrede vandaan komt.

Ik ontdekte dat ik het verschil kan maken, niet alleen in de grote dingen die we doen als corporatie, maar zeker ook in kleine dingen voor een individu. En natuurlijk is dat niet nieuw. Wat wel nieuw voor mij was, was het besef dat het feit dat je niet iedereen kunt helpen, niet in de weg mag staan dat je soms wél voor iemand het verschil maakt. Michelle van Tongerlo was hierin een inspirerend voorbeeld. Zij liet glashelder zien dat ons systeem, dat kwetsbare mensen moet beschermen en helpen, maar al te vaak faalt. De mensen die tussen wal en schip vallen zijn afhankelijk van iemand die zijn/haar nek uit steekt en de uitzondering wil zijn op de falende regels. Michelle doet dat ook met eigen geld, op persoonlijke titel. En dat verbiedt niemand haar.

KEUZE: Ik heb me voorgenomen dat als ik echt buikpijn heb van een individuele situatie in het falende systeem en er is iets dat ik kan doen om te helpen, dat ik dat zal doen. En gedurende de leerlijn ben ik dat ook gaan doen. Mijn collega-deelnemers hielpen me deze ruimte ook goed in ons beleid te verankeren, door me te helpen met de juiste verwoording van de onderbouwing van maatwerk.

WIE KIES IK OM TE ZIJN?

vervolg Hanneke Vliet Vlieland

Tijdens de bijeenkomst met Eric Pool ontdekte ik dat jezelf vragen hoe je iets moet doen, geen goede vraag is. Die vraag is niet open genoeg en tunnelt al in een richting. Stellen we onszelf wel genoeg open vragen en over ethiek? Stellen we voldoende vragen aan elkaar? Geven we genoeg ruimte aan onze collega's voor tegenspraak? Eric gaf ons handvatten om de dialoog over macht en moed aan te gaan. Ik leerde hoe belangrijk het is steeds weer met een open blik naar ons werk te kijken, onszelf vragen te stellen en kritisch te blijven denken. Als bestuurder kun je een inspirerend leider zijn voor je organisatie om met elkaar het verschil te blijven maken. En dat is nodig, zeker in deze turbulente tijd. Als we niet kritisch nadenken, onze macht en moed inzetten, bestaat de kans dat we, onder druk van de huidige regelingenmaatschappij langzaam veranderen in vinkvee en turfsmurfen.

KEUZE: Ik besteed meer aandacht aan het zoeken van tegenspraak in plaats van bevestiging en maak ruimte in MT-overleggen om stil te staan bij onze macht en moed; bij onze ruimte.

Tot slot was de laatste bijeenkomst misschien wel een prachtige synopsis van 5 bijeenkomsten daarvoor. Roek Lips nam ons mee aan de hand van portretten van bijzondere mensen die hij sprak en in korte filmfragmenten vastlegde. Wetenschappers, filosofen, kunstenaars en bestuurders die nieuwe vormen van leiderschap lieten zien vanuit hun eigen, interessante perspectief. Echt naar elkaar luisteren, je verdiepen in een andere kijk, is enorm verrijkend. Want we hebben zoveel meer mogelijkheden dan we soms denken.

VRAAG: Wie kies ik om te zijn is een prachtige vraag, waar ik voorlopig zeker geen eenduidig antwoord op heb, maar die ik geregeld wil blijven stellen, op momenten dat ik voel dat er iets anders nodig is dan de makkelijke keuze van doorgaan zoals we al deden. In het verlengde daarvan stel ik op het werk ook steeds vaker de vraag: Wie kiezen we om te zijn als corporatie? Het antwoord op ten minste een deel van die vraag wil ik verankeren in ons nieuwe koersplan.

**‘Echt naar elkaar luisteren,
je verdiepen in een andere
kijk, is enorm verrijkend.’**

NOG HEEL VEEL TE DOEN!

Ferry van der Pal
directeur-bestuurder Wonen Wateringen

Het voorrecht om samen met collega's me te mogen buigen over brede maatschappelijke thema's zoals tweedeling, polarisatie en wat dit betekent voor woningcorporaties in het algemeen en voor mijn rol als bestuurder in het bijzonder. De gesprekken met de sprekers en mijn collega's hebben een belangrijke rol gespeeld in het doorgronden van de omvang en vooral ook de complexiteit van de wereld die wij als samenleving hebben gecreëerd.

Complexiteit die ertoe leidt dat in toenemende mate hele groepen in onze samenleving moeite hebben om zich staande te houden, overeind te blijven. De kwetsbaren van en in onze samenleving raken verstrikt in regeltjes en wetten, die op zichzelf bedoeld zijn om zaken eerlijk en rechtvaardig te regelen, maar die – zeker in combinatie tot en met elkaar – soms een cocktail opleveren met zeer ongewenst effect. Een zorgelijke situatie!

Maar ook het onbegrip en verwijdering die we zien in onze samenleving. We hebben meer en meer moeite om ons te verplaatsen in de wereld van de ander, te luisteren naar de ander. We hebben inmiddels hele generaties opgevoed, overigens met de beste bedoelingen, met de gedachte dat je onafhankelijk en zelfstandig moet zijn. Dat je verantwoordelijk bent voor je eigen succes. Ook ik moet bekennen dat ik lang de overtuiging heb gehad dat je vooral goed in staat moet zijn om voor jezelf te zorgen en zo probeer ik ook mijn kinderen op te voeden. Ik moet bekennen dat, zeker door de rol die ik nu vervul, ik hierin mijn mening en beelden heb moeten bijstellen. Het is niet iedereen gegeven om voor zichzelf te zorgen, voor zichzelf op te komen en “het lot” in eigenhand te nemen. We zullen als samenleving oog moeten hebben voor hen die daarin een steuntje of misschien we een steun in de rug nodig hebben. In die zin vind ik het zorgelijk dat we de afgelopen decennia in toenemende mate onze “verzorgingsstaat” zijn gaan transformeren op een wijze dat meer en meer mensen, die in het verleden op de verzorging van de staat konden rekenen, nu zelf hun weg moeten vinden. Ook dit leidt tot spanning in onze samenleving.

Wat betekent dit alles nu voor ons als corporaties, voor ons als bestuurders, voor mij als bestuurder? Tijdens de vele gesprekken die we gevoerd hebben, is duidelijk geworden dat wij als corporaties, onderdeel van de samenleving, veel kunnen betekenen, maar daarin ook zoekenden zijn. Aan de ene kant ontstaat een gevoel van alles open willen breken, onrecht willen bestrijden, de paarse krokodillen willen opdoeken, het systeem willen veranderen en aan de ander kant merk je, dat je vastzit in dat systeem. Dat je het systeem ook nodig hebt en dat het ons als samenleving, bezien over een lange termijn, veel gebracht heeft. Maar je merkt ook dat wat voor het geheel werkt, voor een deel, het individu, desastreus kan zijn.

NOG HEEL VEEL TE DOEN!

vervolg Ferry van der Pal

En misschien is daar waar het voor mij wel om draait! Zorgen dat we als corporaties oog hebben voor het individu, beseffen dat we werken voor mensen die behoefte hebben aan een thuis. Een thuis dat staat voor veiligheid en ontwikkeling, kansen om je te ontplooiën of een thuis om eindelijk uit de misère te komen. Ik geloof dat we dat voortdurend voor ogen moeten houden. Aandacht voor het menselijke. En terwijl we dat doen probeer ik vanuit mijn rol zoveel als mogelijk samen met mijn collega's, partners bij de gemeenten, de zorg en het welzijn stappen te zetten die onze samenleving mooier, begripvoller en vooral kansrijker moeten maken voor iedereen! Er staat ons, mij, nog veel te doen en daar wil ik me voor inzetten!

Het Corporatiehuis is dé plek voor persoonlijke (leiderschaps)ontwikkeling van bestuurders, leidinggevend en commissarissen uit de corporatiesector.

Het Corporatiehuis werkt volgens het voor/door principe: vanuit de ontwikkelbehoeften, uitdagingen en dilemma's van deelnemers zetten we bijeenkomsten en leerlijnen op. Zo sluiten we steeds aan op de thema's en ontwikkelingen die relevant en interessant zijn voor de sector. We zorgen voor inhoudelijke verdieping, inspiratie en we faciliteren op energieke en verfrissende manier het gesprek. De inzichten die de deelnemers opdoen, delen we vervolgens breed in de sector. Samen komen we namelijk verder.

Meer weten?

Kijk op www.hetcorporatiehuis.nl, volg ons op [LinkedIn](#) of neem contact op met [Perry Boomsluiters](#) of [Christa Uithol](#)

